

LÍŠNICKÝ ZPRAVODAJ

LÉTO 2024

Výlov pstruhů 2024 / Jak se u nás volilo / Rozhovor o trampingu / Co se děje ve škole

Kam za kulturou / Prázdninové čtení

BLUE RENT
Na cestách jako doma!

www.bluerent.cz

Pronájem od
1290,-/noc

- Prodej
- Servis
- Pronájem

Čisovice 306, 252 04 Čisovice
+420 777 656 272
pujcovna@bluerent.cz

Robert Macho Reality

Robert Macho

Master of Real Estate

+420 775 572 535

reality@robertmacho.cz

www.robertmacho.cz

Pražská 1616, Mníšek pod Brdy

Váš průvodce realitním trhem

Správná doba pro nákup nemovitosti je právě teď! Ceny jsou po krizi stále na nízké úrovni, ale s postupně klesajícími sazbami hypoték znovu porostou.

Vážení sousedé,

přeji vám krásné léto, pohodové dovolené a prázdniny. Klidně však nadále nebude v obci, kde probíhá rekonstrukce silnice. První dvě etapy jsou zdárně za námi a pohled na novou silnici je odměnou za útrapy, které to obnáší. Nyní je v běhu etapa třetí, která je nejdelší a přináší nejvíce komplikací. Chtěla bych poděkovat za vstřícnost a toleranci jak ze strany vás, tak ze strany stavební firmy.

V rámci rekonstrukce třetí etapy bude od července do konce srpna úplně uzavřen úsek od Všenorského dálničního podjezdu směrem do Klínce. Upozornění platí zejména pro obyvatele a chataře Vandřovice a Spáleného

mlýna, kteří ke svým nemovitostem projíždějí přes Klíнец.

Další významná změna v dopravě nastane v souvislosti s výstavbou kruhových objezdů na Řitce, kdy od 29.7. – 10.9. bude uzavřen průjezd směrem na Čisovice (ze Řitky) a směrem na Řitku přes most nebo nájezd na D4 ze směru od Čisovic. Nebude tedy možný průjezd od hřbitova (jako nyní) směrem na most a na D4.

Aktuální informace ohledně stavu a průběhu rekonstrukce a případných změn v autobusovém spojení budeme nadále zveřejňovat na webových stránkách obce. Na změnu upozorníme i SMS zprávou

Vaše starostka Hana Navrátilová

Z úřadu

Poděkování týmu Her bez hranic

Máme za sebou jubilejní 10. ročník Her bez hranic, které se letos konaly v Bratřínově na rybníku a byly organizovány dvěma obcemi - Bratřínov a Trnová. Z celého srdce děkuji našemu skvělému týmu (Andy, Mirce, Pětě, Andrejce, Rosovi, Tomášovi, Honzovi, Vájovi a dvěma Marti-

nům), který jako vždy naši obec srdatě reprezentoval. Byli úžasní a skvělí a obsadili krásné páté místo. Jako vždy jsme kromě parádních výkonů zabodovali také originálními dresy, díky nimž jsme byli opět nepřehlédnutelní.

Poděkování patří též Barunce

Humhalové, která namalovala nádherný obraz míst pro setkávání v naší obci, který jsme měli za úkol s sebou přivést. Příští ročník proběhne v Zahořanech a organizátory budou obce Zahořany a Nová Ves pod Pleší.

Volby

Volby do Evropského parlamentu 2024

Volební okrsek Líšnice

Data převzata z www.volby.cz

Voliči v seznamu	Vydané obálky	Volební účast v %	Odevzdané obálky	Platné hlasy	% platných hlasů
579	260	44,91	259	258	99,61

název strany	Počet hlasů	v %
SPOLU (ODS, KDU-ČSL, TOP 09)	90	34,88
ANO 2011	47	18,21
Starostové a osobn. pro Evropu	29	11,24
Česká pirátská strana	23	8,91
PŘÍSAHA a MOTORISTÉ	21	8,13
STAČILO!, KSČM, SD-SN, ČSNS	14	5,42
SPD a Trikolora	9	3,48
PRO – Jindřicha Rajchla	5	1,93
Strana zelených	4	1,55
Svobodní	4	1,55
ANO LEPŠÍ EU S MIMOZEMŠŤANY	2	0,77
Sociální demokracie	2	0,77
Liberální aliance nez. občanů	1	0,38
LEPŠÍ ŽIVOT PRO LIDI	1	0,38
Česká republika na 1. místě!	1	0,38
ALIANCE ZA NEZÁVISLOST ČR	1	0,38
REFERENDUM - Hlas Lidu	1	0,38
DSZ - ZA PRÁVA ZVÍŘAT	1	0,38
Volte Pr.Blok www.cibulka.net	1	0,38
Levice	1	0,38

Tento způsob léta zdá se mi poněkud... líšnický

Tým s žábou na tričku i letos reprezentoval naši obec na akci Hry bez hranic. Pořadatelé Trnová a Bratřinov vsadili na vodní disciplíny, drobnou výhodou mohla být obeznámenost s paddleboardem či kajakem, ovšem jak už to bývá, ani to úspěch nezaručovalo. Líšnice si odvezla krásné páté místo z dvanácti, ovšem dělila se o něj s Bratřinovem a od místa třetího ji dělily pouhé dva body! S trochou nadsázky tedy skoro "na bedně"! Pozornost si líšničáci získali opět originálními kostýmy, tentokrát v plaveckém retro stylu, a obrazem na téma "Kde se rádi setkáváme", který si vzala pod palec místní výtvarnice Barča Humhalová a zajistila týmu deset bodů z deseti. Děkujeme! Soutěžící si chválili kvalitní kuchyni a závěrečnou zábavu a prý už ladí formu na příští rok - to se budou Hry bez hranic konat v Zahořanech pod taktovkou domácích i blízké Nové Vsi pod Pleší.

Foto: Mirka Engelová, Hanka Nováková

Chatboti

V éře internetu, která je neodmyslitelnou součástí našeho každodenního života, je ochrana digitální identity a soukromí nezbytnější než kdykoliv předtím. S narůstajícím vlivem umělé inteligence (UI) je klíčové naučit se, jak tyto nástroje používat bezpečně a efektivně. Tentokrát si vysvětlíme pojem chatbot.

Text: Martin Kašpárek

Co jsou to chatboti?

Chatboti využívají UI k simulaci lidské konverzace. Jsou navrženi tak, aby nám usnadnili život – odpovídají na otázky, pomáhají s objednávkami, nebo poskytují informace.

Jak chatboti fungují?

Chatboti jsou naprogramováni, aby čerpali z rozsáhlých databází a internetu, což jim umožňuje reagovat na vaše dotazy. Jejich odpovědi jsou formovány na základě analýzy vašich otázek a zpětné vazby, kterou poskytujete.

Potenciální nebezpečí

Chatboti sice přinášejí mnohé výhody, ale nejsou bez rizik. Mohou být zneužiti k šíření dezinformací, mohou se stát cílem útočníků k získání citlivých údajů, nebo mohou vést k závislosti na technologii. Chatbot vám může s jistotou tvrdit něco, co je naprostá lež.

Jak pracovat s chatboty?

Pro bezpečné používání chatbotů je důležité:

- Ověřovat informace: Ne vše, co chatbot řekne, musí být pravda. Vždy ověřte informace z více zdrojů.
- Omezit sdílení osobních údajů: Nikdy nesdílejte citlivé informace, jako jsou hesla nebo finanční údaje.

Přední Chatboti

Mezi přední chatboty patří Microsoft Copilot, který se vyznačuje tím, že uvádí zdroje informací a výstupy z něj tak jsou velmi transparentní. Dále je tu ChatGPT od OpenAI a Gemini od Google, spolu s řadou dalších inovativních platforem.

MARTIN KAŠPÁREK

Líšnický rodák, nadšenec do umělé inteligence, zapálený programátor a také dobrovolný hasič SDH Jíloviště, pro který vytvořil i web hasici.jiloviste.cz nebo mhjiloviste.cz.

Využití chatbotů

Chatboti mohou být skvělými pomocníky při organizaci času nebo klidně při zpracování poznámek. Je však klíčové si uvědomit, že jejich role není nahradit lidskou činnost, jako je psaní školních esejí či referátů. Místo toho by měli sloužit jako nástroje, které nabízejí hodnotné rady a návrhy pro vlastní tvorbu. Využití chatbotů pro získání inspirace nebo strukturování myšlenek je legitimní a může výrazně usnadnit psaní.

Pro jednoho odpad, pro druhého poklad

I přes nepříznivou dopravní situaci se povedlo první květnovou sobotu svolat sousedy ke směně hmotných statků na líšnický blešák. Občerstvení se vyprodalo, nová přátelství se navázala a úspěšní prodávající i nakupující odcházeli domů s úsměvem od ucha k uchu. Nebývalý úspěch slavil stánek s keramikou líšnického školáka Ondry Řediny. Jak na blešáku uspět jako on? Máme pro vás pár praktických rad.

1. Méně je více

Pro blešáky jsou sice typické přečpané stánky, pokud vás ale mrzí, že jste se s tím tahali zbytečně, zkuste zredukovat nabídku. Vyberte top kousky, ale s sebou přibalte papíry,

abyste mohli zájemcům napsat svůj kontakt a ukázat jim později, co všechno máte.

2. Dejte svým kouskům refresh

Očima nejen jíme, ale i nakupujeme. Hezký aranž je půlkou úspěchu. Ukažte ostatním, proč vám je líto předmět zahodit a proč by se mohl kupující hodit.

3. Ne každý odpad je poklad

Zvažte, zda má smysl nosit úplně všechno, co vám doma překáží. S něčím bude snazší se rovnou rozloučit. Zvažte, zda máte šanci uspět nebo zda se vám vynaložené úsilí vrátí.

4. Barterujte!

Že nevíte, co to je? Směňujte! Já mám to a ty máš tohle, pojďme se dohodnout.

5. Rozšiřte sortiment o trháky

Mezi nejpoblárnější blešákové úlovky patří vintage oblečení, retro předměty, umělecké předměty a dekorace, pokojové rostliny, sportovní vybavení, nádobí, staré knihy nebo šperky a originální doplňky. No a nebo po Ondrově vzoru zasedněte k hlíně a pusťte se do díla!

Pečení pstruzi nám tu létají do úst

Konec dubna patří už tradičně výlovu pstruhů. Letos se počasí postaralo o napětí do poslední chvíle, ale nakonec se 27. 4. otevřely vody rybníka na návsi a vydaly, co mohly. U grilu opět kralovali Fialovi po boku s Honzou Müllerem a po pstruzích se jen zaprášilo.

Foto: Mirka Engelová

V zemi trampů

I když já i mnozí líšničtí znají Honzu Pratta (*1979) především jako skvělého kytaristu, možná i textaře a zpěváka, asi vás zaskočí, že je i aktivním trampem a hotovou studnicí informací. První kilometry nachodil v Chřibech, je šerifem osady Bílé skály na Kokořínsku, ale trvalé bydliště má tady v Líšnici, kde ho můžete slyšet hrát i na obecních akcích. Naposledy na pálení čarodějnic...

Text: Dominika Rýparová

Foto: Archiv Honzy Pratta

Jak ses vlastně dostal k trampingu?

Děda trampoval, otec trampoval, takže jsem to vlastně dostal do vínku. Hodně dětí se časem od rodičů odpojí a jde si svou cestou, ale já jsem s nimi měl kamarádký vztah, mezi trampy jsem vyrůstal, rozuměl jsem si jak se svými vrstevníky, tak

s těmi staršími, protože v trampingu o věk vůbec nejde, takže mi to zůstalo.

Co to vlastně tramping je? Představím si někoho s kytarou u táboráku, ale to asi není jen to, že?

Bob Hurikán ve své knize Dějiny trampingu napsal, že tramp pochází z amerického výrazu pro tuláka. Na starých ilustracích jsou trampové zobrazováni jako někdo, kdo tak postává někde bokem s rukama v kapsách, dává najevo, že se ho nic netýká, nenechá si rozkazovat a má všechno „na háku“. To se hodně změnilo. (smích)

Pamatuji si správně, že je to česká specialita?

Přesně tak, nikde jinde na světě to není. Dokonce se dnes řeší, že by tramping mohl být zapsán na seznamu UNESCO. Tramping vznikl ně-

kdy po první světové válce, aby si lidé oddechli po práci. Tehdy byl šesťdenní pracovní týden a party kamarádů jen chtěly vyrazit někam za město do přírody. Fungoval skaut, ale ti starší už nechtěli jezdit s oddílem a začali jezdit samostatně – říkalo se jim divočí skauti. Ti si udělali tábor na břehu Vltavy naproti dnešní Ztracenky, ještě než zatopili Svatojánské proudy. To byl Tábor vyder. Pak právě do Ztracenky začali jezdit další a další – tomu se zase říkalo Tábor řvavých. Ztracenkou prošla řada velmi zajímavých osobností, třeba filmový scénárista Jarka Mottl, muzikanti Jenda a Franta Kordovi. A taky známý pěvecký soubor Setleři – ti jezdili i sem do Klínce na Horní údolí stínů, kde vznikl Ontario klub – to byl stejně významný pěvecký soubor.

Nešlo ale asi jen o pobyt v přírodě, ne? Právě v souvislosti s osadami si vybavím totemy...

Začínalo se pod vlivem indiánských nebo kovbojských vzorů. Takový ten militarismus, že trampí nosí maskáče a všechno zelené, to přišlo až v padesátých letech. Před tím to byly manšestrové kalhoty, kostkovaná košile, šátek, nějaká kožená vesta. Po válce byla ale všude záplava vojenského oblečení, bylo to levné, tak se začalo nosit to. Navíc se posílilo spojení s Amerikou jako zemí svobody a nekonečných dalek. Ideál každého trampa.

Jaký je rozdíl mezi trampem a čundrákem?

Pro mě velký. (smích) Já to beru tak, že čundrák je člověk, který se sebere, někam odjede, někde se poflakuje, povaluje, možná se u nějakého stánku opije a říká, že je na čundru. Tramp je člověk, který respektuje nějaká pravidla soužití s přírodou. Když někde přenocuje, ráno skoro nepoznáš, že tam někdo byl.

A tramp míří asi do osady, zatímco čundrák jde naslepo?

To ne, jsou jak trampské osady, tak jsou i tuláci samotáři. Sbalí se, vyrazí někam do přírody a nikde po nich nezůstane stopy. My jsme asi divní. (smích) Normální člověk sedí v teple na gauči a my i v zimě vyrážíme ven, spíme někde pod skalním převisem, vaříme si na ohýnku. Ale to je přesně ono. Sníh a mrazy si vyloženě užíváme. Jednou jsem se vzbudil, protože mi přišlo, že na mě někdo leží. Měl jsem na sobě asi dvacet centimetrů sněhu!

Ani v pubertě tě to neomrzelo? To jsou všichni dospěláci trapní...

Neomrzelo. Všichni jezdili na diskotéky, ale já jsem měl i ve škole sbalovou US tornu a hned po vyučování šup do kanad a do lesa za kamarády. Tehdy nebyly mobily, takže jsme se sešli na nějaké akci, tam jsme se dohodli, že za čtrnáct dní budeme tam a tam, a tak to bylo. Tohle vlastně bylo i to, co minulému režimu na trampech tak vadilo. Že nebyli organizovaní a znali se jen přezdívkami.

Jakou máš přezdívku ty?

Mně vždycky říkali jen Honza, ale pak mi na Moravě začali říkat Jazzy. Ne podle té hudby, ale kdysi jsem byl trochu společensky unavený a moc se mi líbilo kamarádčino vyzvánění, které se jmenovalo Jazzy. Pouštěl jsem si ho pořád do kola. Takhle přezdívka se mnou přišla sem.

Vím, že nejsi původem z Lišnice...

Jsem z jižní Moravy, 30 let jsem trampoval Chřiby a troufnu si říct, že tam znám každý kámen. Teď tam jezdím tak dvakrát za rok, na jaře, když se příroda probouzí, a na podzim, kdy zase usíná. Jednou jsme tam byli i na novoroční tramp, ale to jsme spali v teple na hradě Cimburk, protože kastelán je náš kamarád. Napsal jsem v Chřibech i dvě písničky. Mám na to prostě krásné vzpomínky.

Šel jsi do Lišnice cíleně? Přece jen to byla oblíbená trampská destinace.

Kdepak, o tom jsem se dozvěděl náhodou od kamarádky, která spravuje trampské archivy. Ptala se: ty bydlíš někde na Bojově, že? Tam je osada Horní údolí stínů a já o ní nemám žádné informace, mohl bys někoho sehnat? Začal jsem se ptát místních, až jsem na někoho narazil v Bojově v hospodě. Z téhle osady je dnes už spíš chatová oblast, kde spousta lidí ani neví, že tam nějaký tramping býval. Ale před třemi lety tam byl potlach a zvolili si i nového šerifa. Občas se tam konají i turnaje

v různých sportech. Třeba nohejbal vymysleli trampové. Stejně tak dali základ kanoistice.

Jaký je rozdíl mezi chatovou osadou a trampskou osadou?

Trampská osada může být chatová, ale na Kokořínsku máme osady, kde není nic. Tam žijeme nadivoko v lese pod převisem a v podstatě nikdo neví, že jsme tam byli, laik takhle tábořiště snadno přehlédne. Pak jsou ještě osady jako Askalona nebo Dashwood tady na Hadí řece, Kocábě, které už se přejmenovaly na sportovní osady, tam hodně jedou sporty.

Trochu mi to připomíná seriál Osada...

Chatření je takový český fenomén. Vznikalo to tak, že někteří trampí už nechtěli pořád všechno tahat s sebou, tak si začali stavět takové improvizované přístřešky, tahali materiál po vodě, od nich to pak okoukali další. Dá se říct, že téměř všude, kde jsou dneska chatové oblasti, byli na začátku nějakí trampové.

Vždycky mě zajímalo – můžeš si založit osadu kdekoliv, nebo to musí být tvůj pozemek?

Ty chatové ano. Jinak je to o doho-

dě třeba s hajným, většinou za nějakou výpomoc.

Jak se pozná tramp v běžném životě?

Je to styl života, takže se to poznat dá. Já třeba chodím hodně v zeleném. Pak můžeš vidět nějaké odznaky, domovinu – já ji mám vyteřovanou. A taky se k tomu hlásím. Když jedu na koncert, tak v zeleném nejsem, ale zmíním to.

Co jsou trampské písně za žánr? Country?

Je to prostě trampská píseň. Co to je, o tom vedu pořád spory se Zdeňkou Rýdlovou z trampských archivů, která tvrdí, že je to jednoduchá písnička na tři akordy, kde jsou důležité sbory. Jenže ve 20. 30. letech, kdy to začínalo, tady frčel swing, trampové si ty populární písně zjednodušovali, aby si je mohli hrát u táboráků.

Takže táborákové písně?

Některé. Třeba Okoř. Nebo Bedna od whisky. Niagára od hudebního skladatele a dirigenta Eduarda Ingríše, kterého minulý režim tak zatracoval, že tady skoro nikdo neví, že napsal i několik operet, a nakonec odešel do Ameriky. Pak do toho zase začal vstupovat pop a vznikl folk. Folkaiř vytláčili trampy z Porty, protože trampská píseň nebyla nikdy tak pokročilá. Teď jsem seděl v porotě na Festivalu trampské písně v Horním Jelení a tam se kladl důraz na původní pojetí trampské písně jako jednoduchého popěvku. Jenže přijel Racek, René Matlášek, ti hrají jakousi směsicí blues a jsou vážně dobří, jenže už to není ta jed-

noduchá muzika. Dokonce jedna paní si stěžovala, že na trampském festivalu by se měly hrát jen ty staré šlágry. Ale tak to není, vyvíjí se to. Třeba Okoř nebo Niagára se dneska také hrají jinak než kdysi.

Hudba se mění, mění se i tramping?

Jasně, to se mění s každou generací. Před revolucí bylo nepříjemné, že nás třeba sbírali estébáci. Dělalí razie. Já jsem nemohl být ani pionýr, protože dědův brácha byl v Plzni předsedou Svazu přátel Ameriky. Byli jsme pod drobnohledem. Na první máj museli všichni do průvodu, ale já jsem byl nežádoucí a nechťeli mě tam. Jenže pak jsem stejně dostal poznámku, že jsem tam nebyl. Učitelé říkali, že rostu pro kriminál. (smích) Po revoluci se trampovalo ve velkém, byl to velký boom, potom to nějak upadlo, takže zbylo jen pár skalních příznivců. Ale jsem překvapený, kolik mladých lidí dneska trampuje. Mění se vybavení – dřív se jezdilo s vlněnými dekami nebo takovými „hvězdářskými“ spacáky. Skrz ně byly vidět hvězdy, takže v tom lidi mrzli. Mám mimochodem takovou vychytávku: když se jde spát, vezmu kámen od ohně, zabalím ho do sátku a dám si ho do spacáku k nohám, kde mě krásně hřeje třeba šest hodin. Ale já už mám fakt dobrý spacák pro americkou armádu. To vybavení je dneska úplně jiné.

Co se dnes vozí na tramp?

Vozím si trochu z nostalgie starou trojúhelníkovou celtu československé armády, tou se dá přikrýt, lehnout si na ni nebo udělat jednodu-

chý přístřešek. To prostě k trampingu patří stejně jako US tony, usárny. Dokonce jsem dvě našel v popelnici, když jsem šel s odpadky! Dneska se taková originální z roku 1918 prodává jedna za pět tisíc!

Ty šijou i Kašpárkovi tady v Líšnici...

No jasně, mám od nich jednu ještě z dob, kdy jsem ani netušil, že budu v Líšnici bydlet. Musí se to umět sbalit, musíš to mít v rukách, když to někdo dělá svátečně, nevypadá to hezky. Někdy se říká, že máš na zádech mrtvé děcko. (smích)

Takže máme celtu, máme batoh, co dál?

Spacák – ten můj má zimní vložku až do mínus čtyřiceti a ještě takový Gore-texový nepromokavý vak, tomu se říká žďárák a můžu spát venku, i když prší. Ale stejně si na to házím tu plachtu, ať ta moderna není tolik vidět. Jsem kotlíkář, takže vozím ešus, ve kterém vařím, lžiči, čturu, nůž – já zakašlu a vypadne jich ze mě deset. (smích) Mám jeden dokonce i v peněžence. No a pak kus chleba, kus slaniny, cibuli, vejce ve skleničce, možná fazole v konzervě. nějaké koření, kafe, abych přežil, vodu, když nevím, jestli tam je. Zapalovač. Nekouřím, tak ho často zapomenu.

Papírovou mapu?

To už má dneska každý v mobilu, i když ten je dobré šetřit, kdyby se něco stalo. V Čechách se ale není kde ztratit. Vždycky dojdeš do nějaké vesnice, odkud něco jede. Nebo se domluvíš s nějakým strejdu, že mu nasekáš dřevo, a on tě někam hodí. I tohle funguje. Někdy nám za naštipané dříví dají i nějaké jídlo na přilepšenou – jednou jsme dostali králíka.

Chodí tramp na jídlo do hospody?

Dokonce i velký Marko Čermák když ví, že je někde hospůdka, vezme si míň jídla. Zvládla bys vlastně přespát v lese?

To nevím... sama asi ne, s někým jo.

A na Václaváku bys spala vid'?

No to asi taky ne.

Pro mě je noční les mnohem bezpečnější než město. Lidi často zmiňují, že se v lese bojí, že tam jsou divné zvuky, zvířata. Ale zvíře o tobě hned ví. K nám v noci chodí prasata klidně na tři metry, ale zakašeš, zatleskáš a jsou pryč.

Možná se víc bojím, že přijde nějaký divný člověk a nedovolám se pomoci...

Ten si na tebe počká spíš ve městě. Co by dělal uprostřed lesa? Čekal, jestli náhodou někoho nenajde? To je blbost.

Jak se stát trampem?

Každý může začít sám. Jen tak sbalit bágl, jít do lesa, přespát. Třeba u nás nad kolejem je několik campů, nebo kolem Měchenic. Není problém tam přespát, jsou tam ohniště, někde i přístřešky při nepřízní počasí. Nemusí tomu hned říkat trampingu. Proti proudu každého potoku najdeš nějaký camp a těch potoků je v Brdech dost. Nejlepší je zajít Na Čunčí, k Dernerům, kde je kolem několik míst. Když někoho potkáš v hospodě, můžeš jít s ním. Žádný správný tramp tě neodmítne. A přistě můžeš vyrazit rovnou s někým z těch, co potkáš.

Už několikrát jsme na to narazili, tak tuším, ale já tě poznala jako učitele hry na kytaru. Dostal ses ke kytáře skrze trampingu?

Ano. Moji starší kamarádi, to mi bylo tak 14 a jim 22, hráli na kytaru a mně se to líbilo, chtěl jsem být jako oni. Taky se říkalo, že správný tramp s sebou vždycky vozí kytaru. Tak jsem ji začal vozit taky. Když jsem začínal hrát, všichni utíkali, bylo to strašné! (smích) Do určité doby jsem byl samouk, pak jsem dělal soukromou

uměleckou školu v Břeclavi, ale ani tu jsem nedokončil, protože můj učitel se sám dostal na školu na filmařinu a skončil. U něj jsem studoval harmonie, jazzové stupnice a podobně. To mělo něco z toho původního trampského swingu. Pak jsem dělal s jedním zpěvákem i R'n'B, jezdili jsme na akce s Petrem Vojnarem – do dneška jsme kamarádi. Každý ten směr mě přivedl zase k něčemu dalšímu. Zpátky ke swingu mě navedl bubeník Mirek Maděříč z Hodonína, kamarád kytaristy Tondy Viktory, který je stejný jako Jarda Helešic taky z Hodonína – všichni výborní jazzmani, takže přes ně jsem se dostal zase k jazzu. Po příjezdu do Prahy jsem si založil malou kapelu a občas jsme doprovázeli Vládu Hrona nebo jsme hráli s virtuosem Michalem Hejčem – to je houslista, který nahrával housle třeba pro Celine Dion. Jeden čas se říkalo, že je to česká Vanessa Mae.

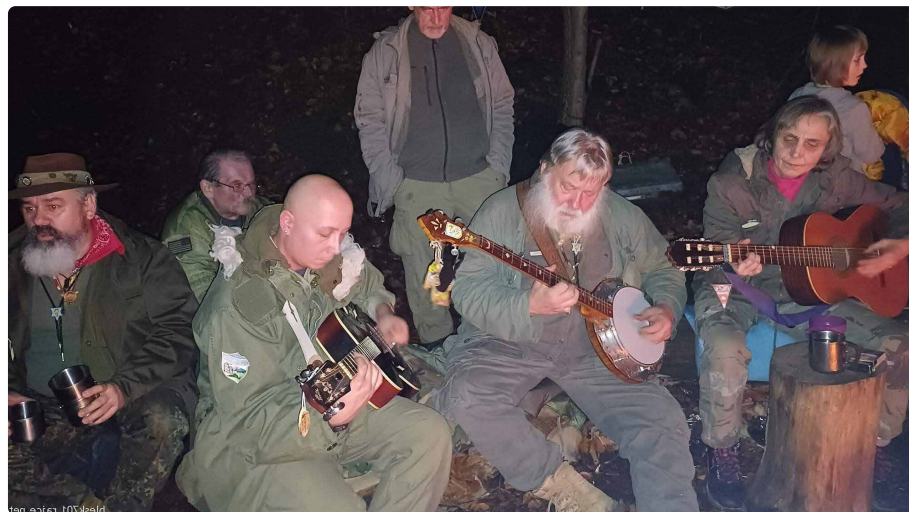
A tahle kapela už nefunguje?

Ne, my jsme se zaměřovali na pop a současnou hudbu. Já se pak začal toulat po trampských akcích

v Praze a potkal jsem zpěvačku Radku Nýdlovou, která mě dala dohromady s basistou, se kterým hraju dodnes. To je kapela Grey Smoke podle jedné z těch písniček, kterou jsem kdysi napsal pod Cimburkem. Hrajeme převzaté věci, světové jazzové standardy, ale i vlastní kusy, které píšu já.

Kde vás můžeme vidět?

Nejbližší je asi minifest v Bojově, ten bude 13. 7., na konci prázdnin, 24. 8., hrajeme na festivalu v Chýnicích, 14. 9. nás čeká Svojšícký podzim a hned den na to MALVAFEST.

Chcete se dozvědět o trampingu víc?

Vyrazte do Muzea trampingu v Jílovém! Stálou expozici trampingu mají i v Národním muzeu.

Čarodějnice už v Líšnici nejsou!

Zato jejich pálení se tu ujalo, a tak i letos oslavili Líšničtí svatojakubskou noc na návsi. K hlavní čarodějnici dodaly děti ještě malé kamarádky, které si tu mohly vlastnoručně vyrobit, dospělí opekli buřty nebo zajedli podvečerní chlad Mírovou zelňačkou a k poslechu i tanci hráli Honza Pratt & Daniels, který je i tvář tohoto vydání zpravodaje.

Foto: Mirka Engelová

Floriánská mše

U příležitosti svátku svatého Floriána, patrona hasičů, byla 5. května sloužena v líšnickém kostele Všech svatých Děkovná mše svatá. Tato tradice vznikla před několika lety z iniciativy Zasloužilých hasičů 7. okrsku Praha-západ ve spolupráci se Sborem dobrovolných hasičů v Líšnici. Odkazem této mše je poděkování všem žijícím i nežijícím hasičům za jejich nezištnou práci a pomoc při ochraně majetku a životů při požárech, ale i jiných katastrofách.

Text & foto: Ing. Jaroslav Novák, vedoucí aktivu zasloužilých hasičů 7. okrsku

Tuto mši pravidelně navštěvují i významní přespólní hosté: Věra Kovářová, místopředsedkyně Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, senátor Petr Štěpánek, který si s námi i zatroubil, starosta Okresního sdružení hasičů Josef Myslín, zástupci všech okolních sborů, myslivečtí trubači, naši přátelé z Vitavanu Davle a mnoho dalších. Letos se za naši obec účastnil i místostarosta Jan Abt.

Po mši se všichni přítomní hasiči i hosté odebrali k přátelskému posezení do hasičské zbrojnice, kde je čekalo občerstvení a chvíle strávená v přátelské pospolitosti všech přítomných.

Děkuji panu faráři Dlouhému, že souhlasil s uspořádáním této mše, a všem, kdo se jakkoliv podíleli na přípravě a průběhu děkovné mše. Děkuji také všem okolním sborům a hostům za účast.

Těšíme se zase za rok na shledanou!

Co se děje u myslivců?

Je tu červen a to je pro myslivce a přátele přírody důležitý měsíc. Od roku 1959 je označován za měsíc myslivosti a ochrany přírody. Kromě toho, že je to nejmladší tradice české myslivosti, to vůbec není jen náhodně zvolený měsíc. Přelom jara a léta je obdobím nejbujnějšího růstu a také rození - v naší hantýrce "kladení" mláďat. Zrovna teď od nás lidí potřebuje zvěř hlavně klid a ohleduplnost.

Foto: archiv Honitby Čisovice

Pečujeme i o lidská mláďata

Máme rádi nejen les, ale i děti, proto také vždy rádi přijmeme pozvání na dětský den (ale i do školy nebo školky). Máme co ukázat: trofeje, kožešiny, zbraně, munice - to málokteré dítě nechá chladným. Myslivost je ovšem hotová věda a my budeme rádi, když se o myslivcích bude vědět víc, než že nosí klobouk a střílí zvířata. To totiž nedělají až tak často.

Má smysl spolupracovat

Jak už jsme psali v minulém čísle, s bujným růstem vegetace je spojené i sekání luk. Vážíme si zemědělců a majitelů pozemků, kteří nás přivolají, než vyrazí do boje s trávou těžkými stroji. Pokaždé se najde nějaké to nic netušící mládě, které by sekání nepřežilo. Pro nás to znamená vyrazit do dohodnutých míst brzy ráno vyzbrojení gumovými rukavicemi, bednami a dronem, který nám práci značně usnadňuje. Co nalétá, bychom museli jinak my naběhat.

Myslivecké políčko

Podářilo se nám založit první myslivecké pole. Je určené výhradně zvěři, ptactvu a hmyzu, zpravidla se na něm neloví a vše je tu zvířatům povoleno. Osazuje se svazenkou, topinamburem, hořčicí, slunečnicí - zkrátka vším, co zvířatům chutná a prospívá jim. Pro zvěř je mnohem atraktivnější než hospodářské plochy s monokulturou a chemizací, čímž se snižují škody na polích zemědělců. Osazuje se ob rok a jeho

úkolem je i pomoci zvěři překlenout období, kdy se plná pole změni v den žní zničehonic v holinu. Máte nevyužitý pozemek, mez nebo i jen pruh země? Dejte nám vědět, můžeme ho změnit (nebo vám poradit či pomoci) na podobné pole nebo květnatou louku. Ozvěte se!

Seznamte se, německý lovecký teriér

K myslivosti neoddělitelně patří i lovečtí psi. Do naší party přibyl štěně německého loveckého teriéra. Jde o plemeno poměrně nové, vyšlechtěné ve 20. letech minulého století, a cílem bylo stvořit všestranného loveckého psa. Je to energický, odvážný a inteligentní parťák s velmi silným loveckým instinktem. Je známý svou vytrvalostí, odhodláním a nebojácností, což z něj činí vynikajícího pracovního psa.

Výška v kohoutku se pohybuje mezi 33 a 40 cm a váží mezi 7,5 a 10 kg - jde tedy o plemeno malé, díky čemuž se hodí na práci pod zemí (patří k normíkům). Zvládne proniknout do nory, ale stejně tak se osvědčil při nahánění černé (spárkaté) zvěře, honech na drobnou zvěř, práci na barvě nebo aportování. Svému pánovi a jeho rodině je navíc velmi oddaný. Hodí se pro zkušené myslivce kynology a dle etiky chovu by neměl ani přijít do nezkušených rukou. Skutečně vyžaduje striktní výcvik, dostatek podnětů a pracovní využití v myslivosti.

Rozdělení loveckých psů:

- ohaři
- slídiči
- honiči
- barváři
- **norníci - skupina plemen vyšlechtěná pro práci pod zemí (norování), patří sem jezevčíci a právě teriéři**
- přinašeči

Ceník zvěřiny

Máte chuť na jelení guláš nebo kančí se šípkovou? Objednejte si maso přímo od našich myslivců

Prase divoké (celé v kůži)	45 Kč/kg
Smčící/dančí (v kůži, bez běhů a hlavy)	100 Kč/kg
Jelení (v kůži bez běhů a hlavy)	90 Kč/kg

Akce

Hasičské slavnosti

31.8. 2024

v Čisovicích

Honitba Čisovice má na starosti stánky s grilováním, těšte se na zvěřinové speciality! Kromě toho si můžete prohlédnout trofeje, vyzkoušet si myslivecké disciplíny a osvěžit znalosti o přírodě.

Užitečné kontakty

Jiří Fořt 720 981 250

Vlastimil Lizánek 776 469 500

Dětský den provedl děti Líšnicí

Ani letos nepřišly líšnické děti o tradiční dětský den, přestože pořadatelům původní plány zhatilo počasí.

Místo 1. 6. na Mezinárodní den dětí konala se oblíbená akce o týden později a nutno říct, že se posunutí vyplatilo. Slunce svítilo, děti se bavily a dospělí juchali až do pozdních večerních hodin...

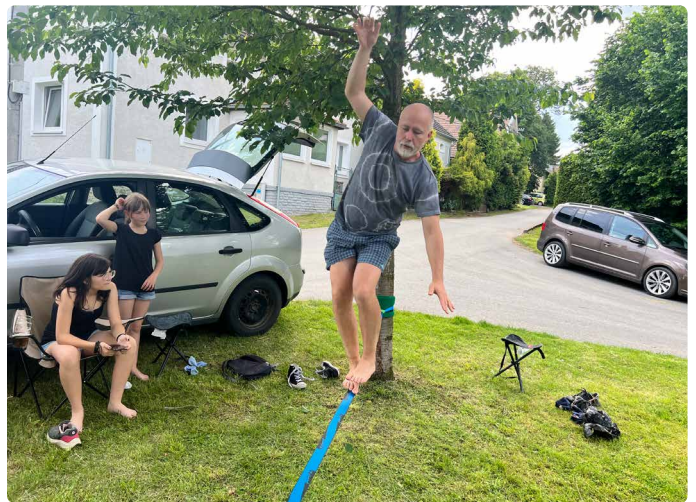
Foto: Mirka Engelová

Startovalo se na návsi, kde se děti rozdělily do devíti družstev. První stanoviště čekalo u školy: skákání v pytli. Pro nejmenší závodníky trochu tvrdý oříšek, ale nebojte se vlka nic.

Druhou disciplínou bylo lano - svislé...

...i vodorovné. Náš obecní veterinář Marek Kubát se nenechal zahanbit a ukázal, jak na to.

Hurá na Oříšek, kde na týmy čekal zdravotnický kvíz, a hrou "ke křížku" na hod za špalíčkem.

Pořadatelé byli tradičně SDH Líšnice, obec Líšnice a přátelé obce. Poděkování patří i sponzorovi akce Karlu Kabrnovi.

Běh v hasičské výstroji.

Vyhlášení vítězů. Ale pozor, zaslouženou cenu dostali všichni!

Sladká odměna od Šroubků byla příjemným překvapením

Čarodějnická školka v přírodě

V naší školce s dětmi rádi vyrážíme na výlety i na školku v přírodě, a tak jsme již třetím rokem vyjeli společně na Monínek do oblíbeného areálu Meránek. Zde jsme na týden vstoupili do čarodějnického světa, kde lesy a monínské vrchy ožily díky veselým čarodějnicím.

Text & foto: Lucie Vebrová, vedoucí učitelka MŠ

Společně jsme objevovali tajemství kouzelného světa. Pomocí zaklínadla, které zahánělo všechno zlé – spálení koprivou, poškrábání větvičkou, odřeniny, ale i první smutek – se vše v dobré vždy obrátilo. Na to vše dohlížel havran Abraxas.

V okolí Meránku na nás čekalo každý den nějaké překvapení nebo plnění úkolů, což nás bavilo nejvíce - návštěva lesní čarodějnické školy, nález netopyřního hnízda, mícháání lektvarů, vypití elixíru Dobré nálady, batikování triček, let na vlastním koštěti, výroba kouzelných hůlek, udržení klobouku v silném větru, společné vaření čarodějnického gulášku a lovení hmyzáků po slepu....fuj, fuj.

Každou noc děti tajně navštěvoval havran Abraxas. Pod polštářek každému dal malý poklad, na který se ráno všichni těšili.

Velkou tečkou za dobrodružstvím byla návštěva pěti čarodějnic, které skoro nikdo nepoznal. Ty pasovaly děti na pravé čaroděje a čarodějnice, a pak se všichni šťastně vrátily domů.

Výlet za netopýry do Koněprus

V květnu jsme se s dětmi ze druhé a páté třídy vydali na výlet do Koněpruských jeskyní. Celý areál vstupu a výstupu z jeskyně je čerstvě zrekonstruován a na místě stojí i supermoderní informační a vzdělávací centrum Dům přírody s krásnou expozicí věnovanou Českému Krasu. Strávili jsme zde celé dopoledne.

Text & foto: Alena Fialová, ředitelka ZŠ a MŠ Líšnice

Nejprve jsme prošli celým systémem zpřístupněných podzemních chodeb, viděli jsme krásnou krápníkovou výzdobu, spící netopýry i penězokazeckou dílnu. Po malém občerstvení v nové kavárně a prohlídce expozice jsme se přesunuli do školícího sálu, kde pro nás byla připravena interaktivní přednáška o netopýrech. Něco tak zajímavého nikdo z nás nečekal!!! Paní lektorka Anička vyprávěla o netopýrech tak poutavě, že jsme během chvílky všichni zatoužili mít jednoho doma jako domácího mazlíčka. A co teprve, když otevřela krabici s živými handicapovanými netopýry, o které se stará. To byla paráda!

Vyprávění děti oslovilo natolik, že se ve škole rozhodly napsat, co vše si

o netopýrech pamatují. A my vám přinášíme text žákyně Žofky Hrubé z 5. ročníku. Budeme rádi, když si jej přečtete, určitě se něco nového dozvíte.

Netopýři

V České republice žije 27 druhů netopýrů. Živí se různým hmyzem, třeba červy. Pochutnají si i na nočních mšicích a komárech. Tento hmyz loví převážně u vody, ale najdeme je i na malých loukách.

Jejich predátory jsou například sovy, kuny a kočky. Netopýři se převážně vyskytují v jeskyních. Mají rádi úzké skulinky, ve kterých se cítí v bezpečí.

Netopýři se dožívají až 40 let. Každý rok mají samičky pouze jedno mládě, ve výjimečných případech mohou mít dvojčata. Svá mláďata nechávají matky v netopýřích školce. To je jeden velký chumel netopýřích mláďat, kde se všichni navzájem zahřívají. Maminky mláďat jsou zatím na lovu. Své mláďě poznává maminka po čichu.

Na podzim se musí netopýři pořádně najíst, aby přečkali zimu. Jakmile ucítí, že se blíží chladno, připojí se ke své netopýří kolonii. Přezimují například v dutině stromů, nebo v jeskyni.

Tam se zavěsí vzhůru nohama a usnou. Jejich tělesná teplota se velmi sníží. Jsou studení, jako kdybyste je vytáhli z lednice.

Žofie Hrubá

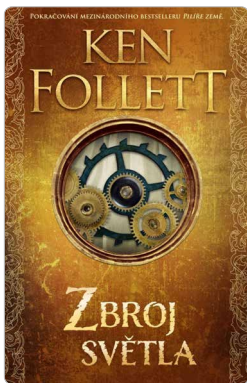

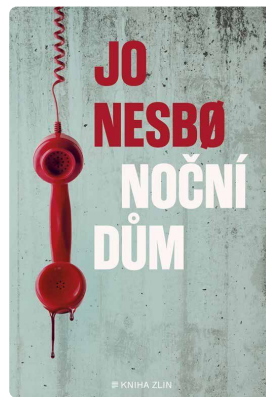
Novinky z naší knihovny

Vážené líšnické čtenářky a čtenáři, v novém čísle Líšnického zpravodaje vám opět představím některé z nových přírůstků do fondu knihovny.

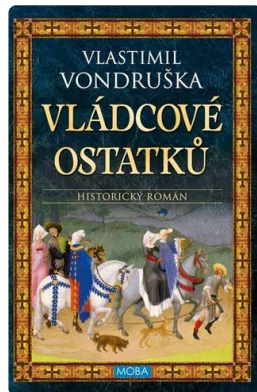
Prvním z nich je pokračování monumentální série Kena Folletta ZBROJ SVĚTLA, která začala historickým bestsellerem Pilíře země. Zbroj světla nás zavádí do období napoleonských válek, které pohlcují celý evropský kontinent. Zatím v anglickém Kingsbridge se ohlašuje s vynálezem spřádacího stroje průmyslová revoluce, která způsobuje změny v životech hlavních postav románu.

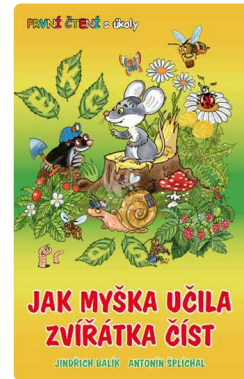
V hororu NOČNÍ DŮM se autor Jo Nesbo odklání od série svých krimi románů. Čtrnáctiletému Richardovi, který se po tragických událostech přestěhoval ke své tetě a strýci, se lepší směla na paty. Přemluví spolužáka Toma, aby z telefonní budky náhodně někomu zavolaal a vystřelil si z něj. Vypadá to jako nevinná lumpárna, jenže sluchátko vzápětí Toma sežere. Richardovi to nikdo nevěří. Jak dokáže, co se doopravdy stalo?

V novinkách nemůže chybět kniha od Vlastimila Vondrušky. Tentokrát je to dobrodružné vyprávění VLÁDCOVÉ OSTATKŮ, další příběhy českého rytíře Martina ze Stvolna, odehrávající se v polovině 14. století za vlády císaře Karla IV.

Knih pohádek JAK MYŠKA UČILA ZVÍRÁTKA ČÍST je určena nejen předškolním dětem, ale krátké, vtipné i napínavé příběhy psané velkými písmeny lze doporučit i pro začínající čtenáře.

Pro děti od sedmi let je určen komiks Karla Osberga a Philippa Acha VESNICE - NEBEZPEČÍ V NETHERU. Vzrušující dobrodružství pro všechny malé milovníky Minecraftu.

Na závěr bych ještě uvedla letní provozní dobu knihovny v červenci a srpnu 2024. Jako každý rok bude Obecní knihovna otevřena celé léto, každý pátek od 17.00 do 19.00.

Budu ráda, když si přijdete vybrat knihy na prázdniny a dovolenou.

Přeji všem pěkné léto!

Helena Žbáňková, knihovnice

Kam utéct v létě před bagry? Za kulturou!

Léto letos přilétlo jako velká voda. Ze zahrad už je slyšet sténání sekaček a cítit vůně marinád, grilovaného masa a špikovaných špekáčků. Aktovky pomalu míří do temných koutů domácích a dělí na tábory, na kolo, k vodě... A aby toho nebylo málo, všude kolem nás začínají tzv. kulturní léta všeho druhu. Pokud se právě nechystáte někam daleko, ale chcete si na chvilku odpočinout od kakofonie bagrů, fréz a asfaltérů, není lepší volby než utéci za kulturou.

Letních akcí, představení a festiválků se v okolí chystá početně. Tradiční Skalecká pouť v Mníšku ještě svůj program tají, ale třeba minifestiválek Bronfest u Káji Mařika slibuje samé pecky. Stejně tak Dobřichovické kulturní léto je plné zajímavých divadelních i hudebních představení, ze kterých si určitě vyberete. Užijte si báječné léto.

Připravil Tomáš Fiala

Hudba

Koncert kapely Vltava

11. 7. 2024 od 20:00, Zámek Dobřichovice

Vltava je jednou z nejosobitějších českých hudebních skupin a současně oblíbenou stálou klubových i festivalových pódii. Pestré skladby plné obrazů a nakažlivé hudební energie spolehlivě zasahují posluchače všech generací! Koncertní program se opi-

rá o známé skladby kapelové historie a současně představuje nejnovější písně z aktuálního alba „Spas muss immer sein“, díky kterému byla Vltava nominována v Cenách Anděl 2022 na Skupinu roku.

Krausberry v Lesním divadle Skalka

16. 8. 2024 od 19:00, Lesní divadlo Nové Podlesí u Příbrami

Kapela Krausberry se zformovala v létě 1984, kdy skupina přátel začala zkoušet hudbu v prostoru pod vilkou v Praze Na Babě. Zábava a přátelská atmosféra byly klíčové, stejně jako diskuse v hospodě po zkouškách. Jejich hudební styl na pomezí blues a rocku i energie vždycky přitahovaly fanoušky, což jim nakonec vyneslo nabídku na nahrávání alb. I přes občasné spory a odchody členů zůstává hudba pro Krausberry zábavou a příjemnou činností. Jejich příběh je nejen o hudbě, ale i o přátelství a odhodlání dělat to, co je baví.

Blaženka ve fraku + Příbramská filharmonie

24. 8. 2024 od 21:00, Amfiteátr restaurace U Káji Mařka, Mníšek pod Brdy

Pražská rocková skupina Blaženka zahraje společně s Příbramskou filharmonií v rámci festivalu Bronfest. Nápad na spolupráci vznikl spontánně při jedné charitativní akci a originální hudební materiál Blaženky natolik zaujal dirigentku Příbramské filharmonie Veroniku Kopeckou, že se obě tělesa propojila a výsledek stojí za vidění i poslech. Aranže a partitury zpracovávala Ilay Algur, absolventka konzervatoře, úžasná muzikantka a multiinstrumentalistka, původem z Turecka.

Divadlo

Mnoho povyku pro lajk

6. 7. 2024 od 20:00, Zámek Dobříchovice

Divadlo Na Jezerce varuje - sociální sítě způsobují závislost! Osmdesátiletý

Alfons - sochař, milovník žen a dobrého vína - dostane do péče svůj přesný opak - Alexe, introvertního vnuka, který je silně závislý na sociálních sítích a neví, co se sebou. Vzájemné nepochopení umocňuje sochařův odpor k technologiím a všemu novému... Skrze řadu komických nedorozumění tak sledujeme nejen generační třenicí a roztomile prkenné hledání cesty k sobě, ale i svět, kde se sociální sítě stávají variací na příběh o Babylonské věži.

Cavewoman

26. 7. od 20:00, Lesní divadlo Nové Podlesí u Příbrami

Přijďte se podívat do magického lesního amfiku na volné pokračování kultovní one man show Cavewoman a seznámit se s hrdinkou nového představení o jeskynní ženě Cavewoman. Pobaví vás trochu jiný pohled na lásku a partnerské vztahy, na to, co dělá muže mužem a ženu ženou, v komedii, která se s vtipným nadhledem zamýšlí nad věčným soubojem obou pohlaví. „Obhajoba jeskynní ženy“ Emmy Peirsonové je humorným pohledem na muže a ženy, snažící se žít vedle sebe na stejné planetě. Zábavné pojetí věčného souboje těchto dvou pohlaví, pro změnu ze ženské perspektivy, volně navazuje na slavnou Beckerovu one man show Caveman.

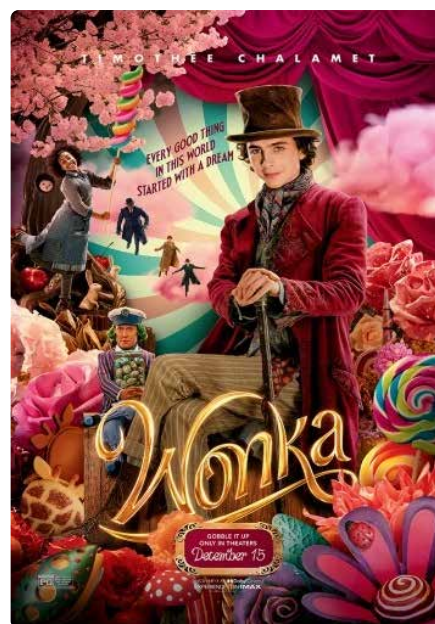

Kino

Wonka

6. 7. od 21:30, Letní kino Nový Knín

Co předcházelo příběhu z knihy „Karlík a továrna na čokoládu“, nejkultovnější dětské knihy Roalda Dahla a jedné z neprodávanějších dětských knih všech dob? Ještě podivuhodnější příběh o talentovaném Willy Wonkovi, který se s očima dokořán ocitne v centru světa čokolády, nemá nic než pár mincí v kapse a plný klobouk snů – jedním z nich je otevřít si vlastní čokoládovnu, která by se vyrovnala největším čokoládovnám světa.

Besedy, přednášky

Komentovaná prohlídka Barokního areálu Skalka

20. 7. 2024 od 11:30, 17. 8. 2024 od 15:00, Barokní areál Skalka, Mníšek pod Brdy

Pronikneme do tajů stavební historie poutního areálu a seznámíme se s překvapujícími zjištěními restaurátorského průzkumu provedeného v interiéru kostelíku sv. Máří Magdaleny. Popovídáme si nejen o momentech největší slávy areálu, ale také o temné době, kdy byla Skalka téměř zničena.

KOMENTOVANÉ PROHLÍDKY BAROKNÍHO AREÁLU SKALKA

Mníšek pod Brdy

TERMÍNY PROHLÍDEK
Červen neděle 9. 6. od 14.00 hodin sobota 15. 6. od 13.00 hodin
Červenec pátek 19. 7. od 18.00 hodin sobota 20. 7. od 11.30 hodin
Srpen sobota 17. 8. od 15.00 hodin sobota 31. 8. od 15.00 hodin

Pronikneme do tajů stavební historie poutního areálu a seznámíme se s překvapujícími zjištěními restaurátorského průzkumu provedeného v interiéru kostelíku sv. Máří Magdaleny. Popovídáme si nejen o momentech největší slávy, ale také o temné době, kdy byla Skalka téměř zničena. Popovídáme si seznámiti také s klíčovými osobnostmi, které jsou s poutním místem nerozlučně spjaty.

Provede vás: Luboš Kožíšek a Tereza Zvolánková

Mníšek pod Brdy

Vilmina vietnamská mise

KDO JE VILMA?

Vilmu Tůmovou můžete potkat na toukách po okolí Líšnice s výmarským oharem Ruby. Bez pohybu a přírody si neumí svůj život představit.

Když čas dovolí, putuje českou krajinou, ale ráda nakoukne i za humna kdekoli po světě. Nesnáze na cestě řeší humorem sobě vlastním.

A nově sdílí své zážitky i na blogu vilminyvilomeniny.cz

3. 3. 2024 – 5. 3. 2024

Cesta do Vietnamu vede přes noční autobusák na Florenci, ospalý ranní Frankfurt a čínský Shenzhen. Před polednem se úplně hotové vypořádáme na letišti v Hanoji, kde je zataženo a příjemných 30 °C. U nás je o šest hodin méně. Ve starém městě cestou k hotelu procházíme uličkami náhrobních kamenů, milionů knoflíků, zlatou uličkou, uličkou sportovního oblečení, domácích potřeb a bambusů. Ulice staré Hanoje bývaly dříve rozděleny podle cca 50 cechů a rozdělení vydrželo až do současnosti. Nasáváme vůni jídla, smogu, troubení, cvrlikání ptáků v klecích v ptačí uličce, mjíme jedlíky na maličkých židličkách. Při přecházení silnice se zhluboka nadechneme a chytíme za ruce. Hlad dohání i nás, neodoláme a ve špinavém bistru si pochutnáváme na polévce s tenkými proužky vepřového masa, vaječnými nudlemi, taštičkami plněné čímsi, nechybí krevetka, vejce, pár houbiček a spousta zelené trávy. A je to strážně dobré. Ucucáváme typickou vietnamskou silnou kávu se salkem a zmrzlinou a z balkonu v kavárně sledujeme šílenou vřavu na kruhovém objezdu, do kterého vjíždějí motorky z protisměru, rikši s obtloustými turisty a některé stařenky ho berou jako vítanou zkratku.

Večer nás vítá jezero Navraceného meče s rudě osvětleným mostkem vedoucím na ostrůvek k malému chrámu zasvěcenému želví bohyni, která na svém hřbetě vynesla kouzelný meč pro císaře, díky němuž vyhrál válku. Couráme po nábřeží, kocháme se starobylými budhistickými chrámy a pozorujeme tančící skupinky vietnamský žen. Uondané se dobelháme do hotelu a padáme do bezvědomí.

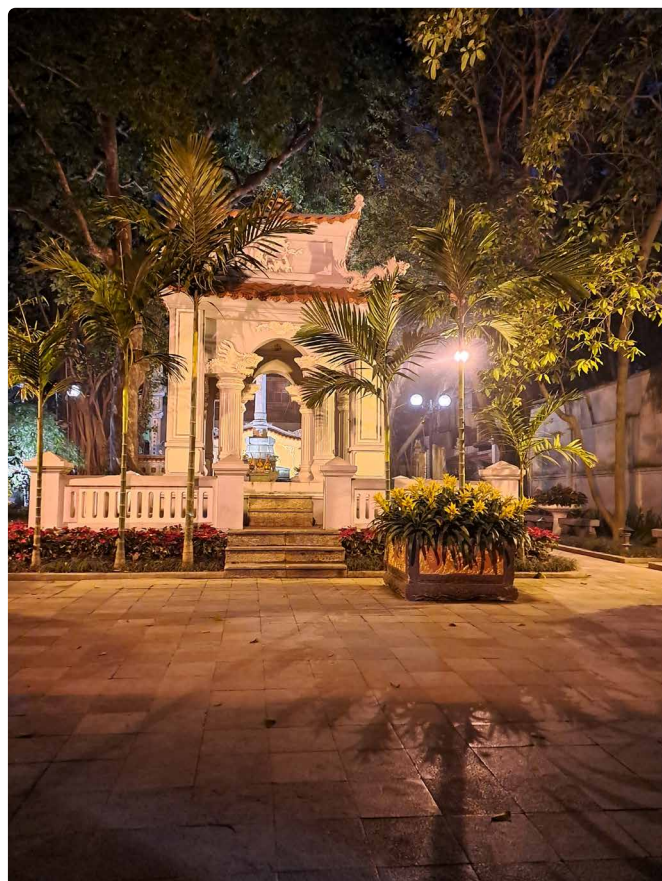
6. 3. 2024

Vstáváme v půl sedmé, ale doma je teprve po půlnoci. K snídani spousta čerstvého ovoce, toust a máslo. Jsme trochu zklamané, ale slečna už vytahuje jídelní lístek a nechává nás vybrat z několika druhů vaječných dobrot. Omeletka se slaninkou nás rozradostní tak, že si pro nás řidič minibusu na ostrov Cat Ba musí dojet až do jídelny. Po podlaze si to překvapivě rychle metelí obrovský šváb, ale Šimča je rychlejší. Dup a má to za sebou!

Ulice Hanoje v sedm ráno žijí čilým ruchem, všude na židličkách snídají polévku pho dospělí a děti jdoucí do školy. Auta i motorky splašeně troubí a silnější vyhrává. V Hai-

phongu přesedáme na trajekt, na ostrově pak na autobus, který nás vysazuje v maličké vesničce na ostrově Cat Ba, kde už čeká milá slečna Linda z homestay. Máme tak nádherné ubytování, že se mi nikam nechce, ale dobrodružství nečeká. S Lindou domlouváme výlety na příští dny, když na zadní straně katalogu zahlédnu nabídku výletu za světélkujícím planktonem. O fluoreskujícím planktonu vím už z domova, ale nikde jsem nenašla spojení na cestovku. Linda jde volat, ale upozorní nás, že k pozorování planktonu je třeba určitě počasí a zúčastnit se může jen omezený počet 15 osob. Jupíí, za dvě hodiny odjezd!

Po třetí už frčíme minibusem s dalšími 13 lidmi do přístavu. Proti nám se všechny lodě vracejí, jen my míříme na moře. Kotvíme mezi skalními homolemi u pontonu s přivázanými kajaky. Ladíme se Simčou formu a hladina Tichého oceánu se barví do růžova zapadajícím sluncem. Se setměním sedáme do kajaků a s průvodcem vyrážíme na temné moře. Vesla potichu pleskají o hladinu a ponenáhlu se kolem nich začíná šířit stříbrné světlo. Dlaně vířící ve vodě za sebou zanechávají závoje hvězd. Do chladné vody se nořím jen já a jedna slečna. Pohlcuje mne tma a já se vznáším v tekutém stříbře tisíců jiskřiček fluoreskujícího planktonu. Nebe s hvězdami nade mnou a závoje hvězd pode mnou. Ale všechno jednou končí. Naštěstí máme hlad, a tak se rády necháme zlákat vůní večeře. Do peřin padáme skoro o půlnoci.

7. 3. 2024

V osm nás vyzvedává auto a v Cat Ba se nalodujeme s dalšími 20 lidmi na naši obouchanou lodičku ze včerejška. Je pod mrakem a hodně fouká. Jsme sice nabalené, ale žádné vedro. Z vody se vynořují kužele kopců zátoky Halong Bay, kamenné želvy, skalnaté hrady, každý může popustit uzdu fantazii. Kotvíme i s dalšími loděmi u pontonu, nasedáme do kajaků a pomalu proplouváme skalními tunely. Objevujeme další a další ukryté průchody jeskyněmi. Po dvou hodinách nás ruce bolí od pádlování a rády se vracíme na loď, kde nás čeká opulentní hostina.

Poslední zastávku je plovoucí rybářská vesnice. V sádkách se hemží rybí obří i jeden 80kilový veleobr. Honí se tu i tři psíci, prý odhání od ryb dravé ptáky. Paradoxně, pokud není období dešťů, rybáři si pitnou vodu musí kupovat. Než se dohrkáme do ubytka, je skoro půl šesté. Simče vůbec není dobře, pobolívá jí na průduškách a pokašlává.

8. 3. 2024

Ráno to není lepší, ale výlet do džungle nechce vzdát. Jde nás pět, průvodci nerozumíme ani slovo, protože vietnamská angličtina zní dost děsně. Betonová cestička džunglí se mění v pěšinku a ta posléze v kamenné stupně. Jde se hezky. Tedy mně. Simča plete nohama, nemůže popadnout dech, svírá jí dusivý kašel. Průvodce se ukáže jako opravdový gentleman. Vede ji za ruku a pomáhá při šplhání po schodech vydlabaných do skály. Další z party jí nese batoh. Nakonec těch deset kilometrů dojdeme.

Vesnička etnické menšiny Viet Hai vypadá spíš jako Maťějská pouť. Všude fáborky, restaurace a ubytování. Po zaslouženém obědě je na řadě další bod programu. Okusování našich bosých plosek dravými rybičkami. Asi mají hlad, protože opravdu docela kousají. Do přístavu frčíme na kolech. U mola přistává jeden parník za druhým, ale pro nás přijíždí maličká rozhrkaná rybářská bárka. K vodě máme blíž, než bychom chtěli, ale zato je to více auten-

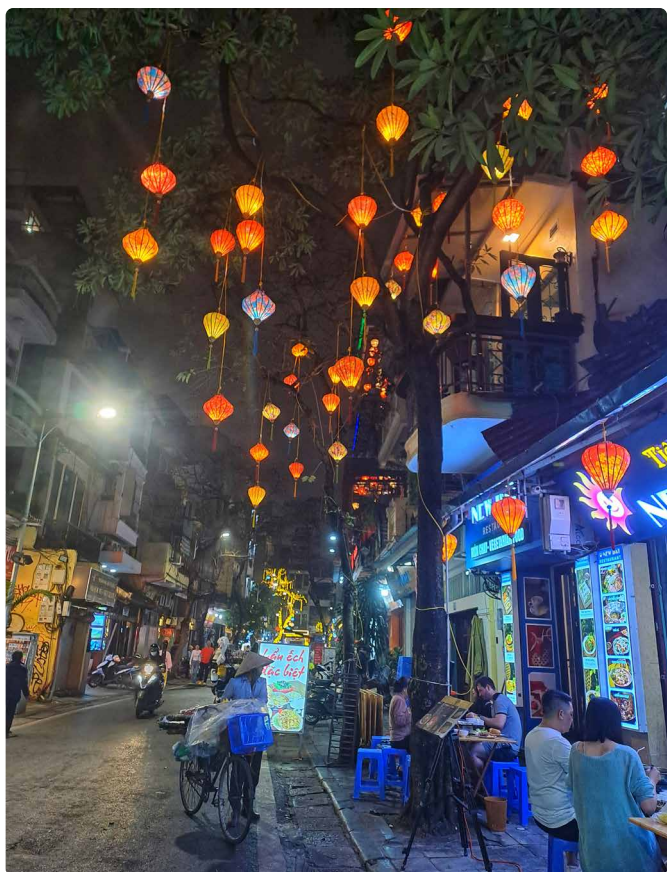
tické. Proplouváme vodními uličkami plovoucí rybářské vesničky, mezi barevnými dřevěnými baráčky, oprýskanými rybářskými čluny, štěkajícími psy a výstavními koráby. Po páté se vracíme domů, do tepla, za chutnou večeří a teplou postelí.

9. 3. 2024

Venku mží a Simčino zdraví se nelepší. Jelikož odjíždíme až odpoledne, vyrážíme na výlet do Cat Ba sama. V půl jedné se loučíme s chatičkou i bazénem, ve kterém jsme nesmočily ani nohu a minibusem míříme do Trang An. Řidič se snaží předjet všechno co má kola, zleva, zprava, v protisměru. Sedíme vedle něj, občas zaryju nehty Simče do dlaně nebo zavřu oči. Za námi sedící parta Francouzů vydává neartikulované zvuky. Jestli tohle přežijeme...

Chvilka na vydechnutí při zastávce na občerstvení. Prodavačka nám místo 200 Kč vrací dvacku, ale Simča je ve střehu. Když paní zpozvzdálí sledujeme, snaží se stejně okrást každého zákazníka. Večer přijíždíme do Trang An, do bungalovů pod obrovským masivem skály.

10. 3. 2024

Po osmé ráno frčíme na mopedu na lodičky v Trang An. Tedy frčíme. Zrovna nás předběhli dva běžci a nedaří se nám je dohnat. Ale na silnici to postrach silnic Simča rozpálí i na 40 km. Čeká nás šok. Přes stovky hlav není vidět pokladnu. Poslušně se řadíme do fronty, a když se za hodinu a půl ocitáme metr před pokladnou, na dvě hodiny pro velký nával na lodkách zavírají. Když vidíme krouťícího se hada desítek pramiček po řece, přechází nás chuť.

Jedeme raději navštívit největší budhistický palácový komplex ve Vietnamu Bai Dinh. Lidí tu je sice také dost, ale proti masakru v Trang An se cítíme osaměle. Komplex o rozloze 550 ha je složený z mnoha chrámů a pagod, první byly postaveny roku 1136. Přesouváme se zde malými elektrickými vozíčky. Nekonečná zlatená chodba s pěti sty rozesmátými mudrci v nadživotní velikosti ústí do chrámu s obrovským zlatým Buddhou, kolem nějž lidé pokládají obětiny, včetně peněz. Jde o falešné peníze, které lze pro takovou příležitost zakoupit. Uondané vstupujeme do další velké místnosti s mnoha lavicemi a hned se k nám vrhá slečna se škopkem zeleného bylinkového nálevu. Máčíme nohy v horké vodě a sbíráme síly k poslednímu výstupu na nejvyšší pagodu v Asii. Měří 100 m, má 13 pater a našťestí jezdí nahoru výtah.

Na zpáteční cestě mjíme prodejce mrtvých koz rozmístěných podél silnice. Tento kraj je pověstný svými kozími specialitami. Kozy vypadají hrůzostrašně, usmívají se a mají díru v krku. Občas u nich zastaví zájemce, prodavač jim kus odsekne a jede se dál.

11. 3. 2024

V šest ráno vyskakujeme jako srnky a venku poprchává. I přesto po půl sedmé vyrážíme na mopedu opět k Trang An. Skoro nikdo tu není, jupíí. Ještě s mladou Korejkou na-

skakujeme do pramičky, kterou rozmáchlými pohyby vesel řídí starší paní. Připlouváme k malému chrámu a poté se noříme do kilometr dlouhé pukliny pod celou horou. Chvilkami se v loďce hrbíme, aby nás nízký strop neuhodil do hlavy. Až mystické ticho ruší jen pleskání vesel o hladinu. Čistá krása. Následují další chrámy a otevírají se další skryté vchody do nitra hor. Skoro po třech hodinách vystupujeme na břeh a pelášíme pro motorku. Simča se několikrát prohledává, klíčky nikde. Schlíplé píšeme majiteli. Bohužel náhradní klíčky nemá a musí sehnat zámečníka. Do ubytka musíme pěšky. Fotíme pro majitele místo, kde motorka stojí, když vedle vyjíždí mladý cizinec na mopedu. Po vylíčení situace si nás za sebe posadí a za chvíli ve třech drandíme k našemu hotýlku.

I když je skoro poledne, teprve snídáme. Simča si jde lehnout a já se jdu projít. Vylézá sluníčko, nakukuji do zahrádek u cesty, šplhám po skále k malému chrámu nad řekou, vyhýbám se motorkám a užívám si den. Majitel nepřijíždí, účet platíme jeho paní a o klíčkách na motorku se nikdo nezmiňuje. Vyzvedává nás taxi a veze na noční lehátkový autobus do Phong Nha. Autobusů je tu víc, ale my si připlatily za VIP luxury. A prd! Pořadatel, co cpe turisty do správného autobusu a na všechny hrozně křičí, nás odnaviguje k obyčejnému spacímu busu. Že by nás někdo podfoukl? Simča spí nad kolem a já přímo za řidičem a jeho kumpány. Nejen že hulí jednu za druhou a hlasitě se baví, ale k tomu ještě pořád troubí. Místo ve čtyři ráno vystupujeme v setmělé Phong Nha už ve dvě. Dávám do navigace Jungle Boss a fapeme tmou k ubytku. Jenže kdo má vědět, že existuje i Jungle Boss homestay na opačné straně městečka? Téměř po sedmi kilometrech se doškobrtáme na ubytko a steleme si venku na lavici.

12. 3. 2024

V osm nás vyzvedávají týpci z agentury Jungle Boss a frčíme, jak říkají, na ústředí. Tam napodepisujeme stohy papírů, sbalíme nejnůtější a s dalšími dvěma páry vyrážíme do džungle. Zprvu jedeme dodávkou po pověstné Hočimínově silnici a dál už šlapeme blátivou stezkou až k Elephant cave. Sestupujeme do útrobu jeskyně, na hlavách helmy s čelovkami a rukavice. Sešplháváme níž a níž, v tichu usedáme a pohlcuje nás tma.

Po obědě se noříme zpět do hustého podrostu džungle. Brodíme se obutí a oblečení průzračnými potoky plnými pijavic. Jedna pěkná po mě leze, ale jsem ve střehu. Přicházíme na tábořiště, kde stojí plně vybavené stany a zdálky se leskne blankytně modrá hladina jezírka. Plavu v průzračné vodě, mladí skáčou ze skály nad jezírkem, někdo si dává na zahřátí čaj, někdo kávu. Už když ji pijú,

cítím, že je něco špatně. Ale stejně jí dopiju. Žaludek začíná bolet téměř okamžitě. K večeři kuchaři servírují několik chodů vietnamských specialit, ale my se Simčou jen uždibujeme. Bolest se stupňuje, místo veselého večera při hraní karet jdou spát. Stejně v sobě nakonec jídlo neudržím.

13. 3. 2024

Snídaně opět bohatá, já smutně polykám suchou palačinku s banánem. Pomalu se přesouváme k jeskyni Mada Valley. Cesta se hodně houpá a je kluzká. Po skále stoupáme k jeskyni a ve vestách se noříme do podzemní řeky. Snažíme se vyhnout silnému proudu, čelovky prosvětlují tmou. Sedíme tiše ve tmě a někdo začíná zpívat. Ostatní se přidávají a jednu dávám k dobru i já.

K obědu zatím kuchaři připravili pečené kuře a vepřové, které balíme se zeleninou a nudlemi do rýžového papíru. Za chvíli jsme na silnici u minibusu, odvázejícího nás zpět do ústředí, kde se loučíme. Ale přece se nebudeme celé odpoledne válet! Sedáme na kola a vyrážíme okouknout městečko. Domů jedeme až se setměním a doufáme, že nás nikdo nesrazí.

14. 3. 2024

Nevstáváme, nespěcháme. Jsem nějaká poštipaná, co to může být? Simča se mnou spala na jedné posteli a nic. Jenže ona byla nabalená a já jen v košilce. Venku hustě mží, přesto vyrážíme na mopedu do centra, odkud se vyplouvá do jeskyně Phong Nha. Loď pro 20 osob máme jen pro sebe a plujeme proti proudu smaragdové řeky k jeskyni. To ještě netušíme, že nás čeká snad tisíc strmých schodů do jeskyně. Odměnou je tichá samota uprostřed obřích krápníků. Dole opět nasedáme do loďky, kde nás v punkevní jeskyni pohlítí černá řeka. Zpět šlapeme pěšky mezi osvětlenými krápníky a kocháme se celou tou skalní krásou. Na žádnou ochranu krápníků se zde nehraje. Každý si může sáhnout.

K obědu usedáme v městečku v hospůdce s výhledem na řeku. S plným břichem pomalu projíždíme městečkem, když zahlédnu nápis „masáž“. To musíme. Cestou do ubytka míjíme obrovský betonový totem. Na počest koho asi? Prozkoumávám hřbitov s obrovskými honosnými hrobkami, že by dům vyšel levněji. Večer nás vyzvedává elektrické autíčko a veze k autobusu. Zaplatily jsme si VIP luxury bus a konečně ho také máme. Místo tří řad postelí

jsou zde pouze dvě s širokými dlouhými lůžky a dokonce i se záchodem. Uondané usínáme, probouzíme se a znovu usínáme, abychom po sedmé ráno vystoupily v Hanoji.

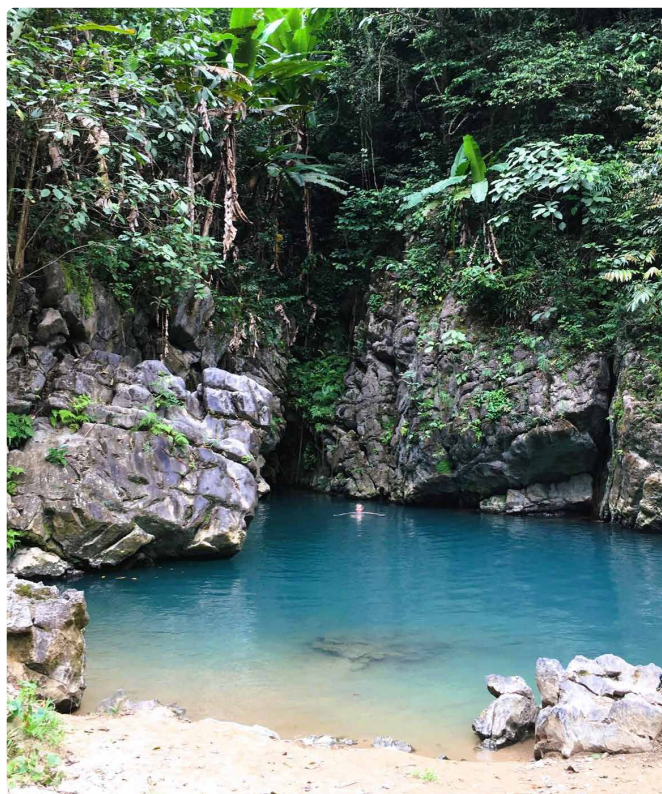
15. 3. 2024

Hledáme autobus do centra, pán na ulici radí číslo 1. Po pár minutách jízdy nám průvodčí oznámí, že jedeme na druhou stranu města. Tak proč řidič kýval? Ploužíme se do čtyři kilometry vzdáleného hotelu, když v tom zaregistrují krátek s kufry. V centru už jsme jich dříve viděly spousty, ale všechny byly na jedno brdo. Domlouváme se Simčou strategií smlouvání, když v tom prodavač s úsměvem prohlásí česky: „Já vám rozumím.“ Kdysi prý pracoval v masokombinátu v Čakovicích. No aspoň se nám bude lépe smlouvat. Nakonec vlečeme tři kufry a pán nás naštěstí posadí do správného autobusu.

Ulice večer vypadají jinak než přes den. Z centra je pěší zóna plná stánků, vřava tisíců lidí, na každém rohu někdo zpívá nebo hraje divadlo, všude se debužiruje. Sedáme na ulici na pidiždličky, objednáváme salát z papáji a další vietnamské speciality. Necháváme se pohlítit křikem, lomozem a vůněmi města. U jezera tančí vietnamské ženy na anglické šlágry, což mě samo sebou nenechává v klidu. Přidávám se a snažím se neúspěšně napodobit jejich kreace.

16. 3. 2024

Ráno vyspáváme a dlouze snídáme. Na chodbě zahlédnu myšku. A není to myška, je to obří šváb. Bloudíme do tržnice nakoupit sušené mango, čerstvé ovoce, kešu a kávu. V hotelu finálně balíme a jdeme koupit lístky na vyhlídkovou jízdu po Hanoji. Trocha té kultury neuškodí. Po půl hodině ve frontě zjistím, že je to fronta do loutkového vodního divadla. Tak znovu, jinde a lépe. Už za tmy si dopřáváme poslední kávu a mangové smoothie na balkonu koloniální kavárny. Bez masáže se také neobejdeme, ještě špízy, pivko Hanoj a přijíždí pro nás taxi. Ve dvě ráno se úlevně zhroučíme v letadle.

Huť Barbora v Jincích

Hlavním lákadlem pro přesporní bylo dlouho především přírodní koupaliště, ale letos přibyl zrenovovaný unikát – poslední dochovaná valonská pec v Evropě. Areál teď slouží jako expozice hutnictví i komunitní centrum s kavárnou. Od huti, i od vlastního trilobita, kterého se můžete pokusit najít ve venkovním suťovišti, vás dělí jen půlhodina cesty.

Foto: Ekologické centrum Orlov o.p.s

Valonská pec je historický typ pece používané k tavení železné rudy, který má svůj původ v regionu Valonsko v Belgii. Tyto pece byly rozšířené v Evropě během 16. a 17. století a hrály významnou roli v rozvoji hutnictví železa. Valonské pece prosluly svou efektivitou a schopností dosáhnout vysokých teplot potřebných k tavení železné rudy a výrobě kvalitního železa.

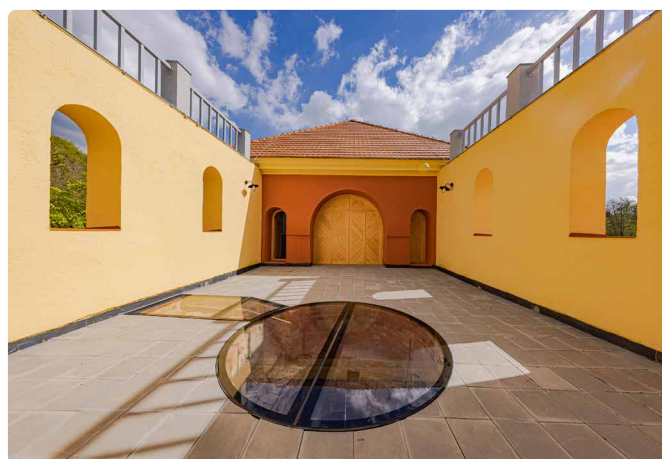
Krom expozic hutnictví, geoparku Barrandien, Josefa Sláviky a přírody Brd, které návštěvníci najdou uvnitř huti, se můžete pokusit najít pravého zkamenělého trilobita v suťovišti a ti nejmenší si mohou vybarvit makety trilobitů, které najdou v pískovišti. Pro děti bude také určitě velkým zážitkem potápění se s ponorkou do hlubin kambrického moře.

Provoz hutě Barbora teprve začíná, ale už tu funguje i občerstvení, informační centrum Národního geoparku Barrandien a bez zajímavosti není ani kolem vedoucí stezka Na Olymp Brd. Během prázdnin tu budou startovat i geologické vycházky s průvodcem do míst jako je přírodní památka Vinice, Felbabka atp.

31. srpna 2024 tu proběhne II. ročník historického dne na huti Barbora: návštěvníci se mohou těšit na kejklíře, šermíře, ukázky starých řemesel aj. Vždycky můžete návštěvu spojit i s koupáním – bio koupaliště se provozuje zcela bez použití chemie. V Jincích najdete i multifunkční sportovní areál.

Huť můžete navštívit každý víkend od 10 do 16 hodin v měsíci červnu a přes léto (červenec a srpen) je otevřeno vždy od úterý do neděle od 9 do 17 hodin. Více informací naleznete na webu hutbarbora.cz

Divoké kosatce

Pro vlhká místa přírodního parku Hřebený je typický kosatec žlutý, jehož kořeny fungují jako přírodní čistička vod. Letos tu v plné kráse zazářil i jeho modrofialový bratr: kosatec sibiřský, *Iris sibirica*. Navzdory svému jménu je typický pro střední a východní Evropu, ale potkat ho můžete i v Asii. Nejčastěji roste ve vlhkých loukách, močálech a podél břehů řek, kde je také chráněný, ale vypěstovat si ho můžete i na zahradě.

Text & foto: Dominika Rýparová

Tento kosatec má úzké, trávovité listy a krásné, typicky modré až fialové květy s výraznými žlutými skvrnami na spodních okvětních lístcích. Květy mohou dosahovat průměru až 10 cm. Ve volné přírodě je kosatec sibiřský v některých oblastech ohrožený kvůli ztrátě přirozeného prostředí, hlavně kvůli odvodňování mokřadů a zemědělské činnosti, proto je u nás zákonem chráněný. Je významný pro ekosystémy vlhkých luk a močálů, kde poskytuje útočiště a potravu různým druhům hmyzu, včetně opylovačů, jako jsou včely a motýli. V mnoha kulturách je kosatec symbolem naděje, víry a odvahy.

Pokud byste zatoužili mít ho na zahradě, nenoste si ho tam z volné přírody, ale poptejte se v zahradnictví. Sehnat lze nejrůznější kultivary včetně růžového, žlutého nebo fialového. A jak na jeho pěstování? Není náročný:

Stanoviště:

- Preferuje slunná až polostinná místa.
- Je vhodné ho vysazovat na okrajích zahradních jezírek, v blízkosti potoků nebo v jiných vlhkých oblastech zahrady.

Půda:

- Rostlina vyžaduje dobře odvodněnou, ale vlhkou půdu.
- Půda by měla být mírně kyselá až neutrální (pH 5,5 - 7,5).
- Pokud máte těžkou jílovitou půdu, přidejte kompost nebo písek pro zlepšení drenáže.

Výsadba:

- Nejlepší čas pro výsadbu je na jaře nebo na podzim.
- Sazenice nebo oddenky vsaďte do hloubky přibližně 5-7 cm a mezi jednotlivými rostlinami nechte rozstup asi 30-45 cm.

- Ujistěte se, že korunky oddenků nejsou příliš hluboko pod povrchem půdy.

Zálivka:

- Po výsadbě rostliny dobře zalijte a udržujte půdu vlhkou, zejména během prvního vegetačního období.
- V období sucha je třeba pravidelně zalévat, aby se zajistila dostatečná vlhkost půdy.

Údržba:

- Po odkvětu odstraňujte uschlé květy, aby rostlina nevytvářela semena a neoslabovala se.
- Na podzim odstraňte odumřelé listy a stonky, aby rostlina zůstala zdravá.
- Přibližně každé tři až čtyři roky je vhodné kosatce rozdělit a přesadit, aby se předešlo jejich přehoustnutí a podpořil se nový růst.
- Je mrazuvzdorný, ale mladé rostliny můžete na zimu přikrýt vrstvou mulče nebo listí pro ochranu před extrémními mrazy.

Tvořivé léto

Teplé počasí láká ven a tvořivější z vás se mohou konečně pustit i do náročnějších projektů, které v letním slunci lépe schnou a i šance zmoknout je o něco nižší. Že žádný nápad nemáte? Inspirujte se u nás!

Text & foto: Martina Krumphanslová, M ART studio ©

Podpořte popínavky!

Popínavé rostliny se ovíjí, plazí, mají úponky či přísavky. Jejich stonek může být dřevnatý (liána) nebo bylinný. Popínavky mají krásné květy, listy a některé z nich i lahodné plody. Ať už jde o květinu, zeleninu či lahodné ovoce, zdobí a jsou krásné. Svou skvělou vlastností řeší zakrytí nevzhledného plotu nebo ošklivé zídky, přináší soukromí do našich zahrad. Přečeské jsou i na fasádách domů a pergolách. Jak jim pomoci do výšky?

Budete potřebovat:

- Nasbírané větvičky – dlouhé i kratší
- Zahradnické nůžky
- Provázek nebo tenký floristický drátek

Postup:

1. Nařežte či nastříhejte větve a klacíky na stejně nebo podobně dlouhé kusy.

2. Odměřte si dva stejně dlouhé kusy provázku – počítejte s tím, že se omotáním zkrátí.

3. Spojte klacíky do jakéhosi provazového žebříku – začněte jednoduchým uzlem kolem dřívka a následně několikrát provázek omotejte. Nechte volný kus a namotejte další větve. Snáze se vám bude pracovat, pokud budete upevňovat jednotlivá patra rovnou z obou stran.

4. Až bude žebřík dlouhý tak, jak potřebujete, svažte konce obou provázků a vytvořte očka k zavěšení. Máte hotovo!

Vdechněte nábytku nový život

Je až překvapivé, jak málo stačí, aby z ošklivého starého krámu byl

moderní nadčasový kus z kvalitního materiálu. Možná i vy máte doma takovou popelku a pomůže jen výměna šatů.

1. Vyzbrojte se brusnými papíry, bruskou nebo cidlinou - jde v podstatě o naostřený plechový obdélník, kterým se seškrabuje svrchní nátěr.

2. Možná se nemusíte ani trápit se špatně přístupnými místy - může vzniknout zajímavý kontrast.

3. Povrch přelakujte matným bezbarvým lakem, aby dřevo odolalo každodennímu užívání.

Podarujte vlastnoručně nasbíranými bylinkami

V létě voní louky a meze nejrůznějšími bylinkami. Co je letos nasušit a přivést hostitelé na letní grilování? Vlastnoručně nasbíraná a usušená bylina je klíčem ke zdraví. A když už jste si dali tu práci, musí přijít grandiózní finále: zabalte bylinky originálně!

Budete potřebovat:

- Sáčky z recyklovaného papíru, papírovou lepenku
- Provázek
- Nůžky
- Tenký popisovač nejlépe černý
- Ozdobné děrovačky
- Ozdobná razítka a razítkovací barvu
- Bylinky

Postup:

Recyklované sáčky vyšperkuje kreativním perforováním, ozdobným otiskem z razítek či ozdobným písmem psaným slabým popisovačem. Ozdobit perforováním můžete horní okraj sáčku nebo lepenku, kterou k němu pak přilepíte. Fantazii se meze nekladou!

Sýkorky jsou velká rodina

Připravila Radka Endrlová

Sýkory jsou malí zpěvní ptáci. Zdržují se po celý rok v párech v lesích nebo i zahradách. Často hnízdí v budkách a v zimě si jich můžeme všimnout u krmítka. V České republice se dají spatřit sýkora koňadra, sýkora modřínka, sýkora babka, sýkora uhelníček a sýkora parukářka. Jsou velké 10–14 cm.

Potravu mají sýkory velmi pestrou, na jaře a v létě sezobávají hlavně různé druhy hmyzu, na podzim a v zimě pak různá semena a zrna. Pochutnají si i na plodech dřevin nebo mladých pupenech.

Zajímavost: v Anglii se sýkory koňadry naučily rozkládat hliníková víčka od mléka a pít smetanu pod nimi. Tato dovednost byla poprvé pozorována v roce 1921 a postupně se tuhle fintu naučily i sýkory modřínky.

Nejběžnějším druhem sýkory je koňadra. Staví hnízdo z mechu, kořínků, lišejníků, vystýlá ho rostlinným chmýřím, srstí zvířat a někdy i peřím. Hnízdí dvakrát ročně a snáší okolo osmi až 16 vajec ve snůšce. Vejce jsou bílá a řídké červenohnědě skvrnitá. Na vejcích sedí pouze samice, a to 12–17 dní. Mláďata pak 17–23 dnů krmí oba rodiče.

Poznáš, která sýkorka je která?

sýkora modřínka

sýkora parukářka

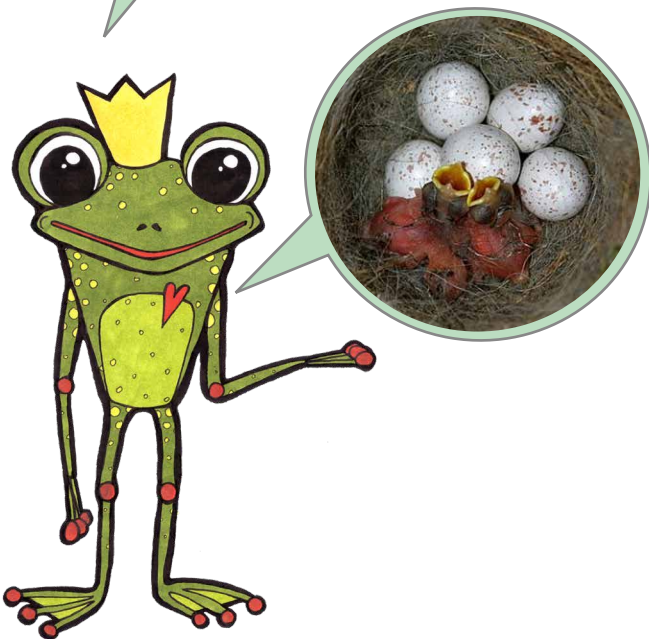
sýkora koňadra

sýkora uhelníček

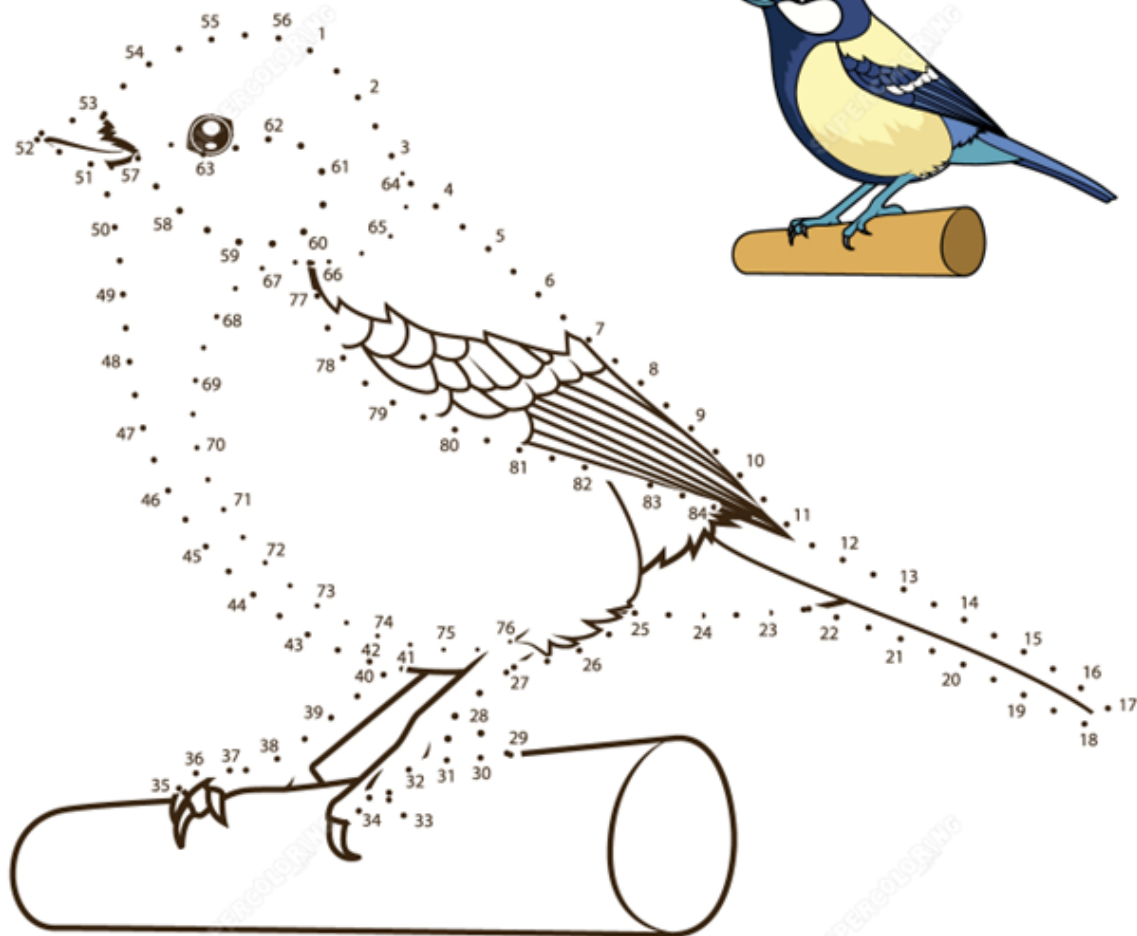

sýkora babka

Úkoly pro malé nezbedy

1. Spoj čísla na obrázku ve správném pořadí.
2. Druhé názvy našich sýkor (např. sýkora koňadra) spoj jednou čarou tak, aby se nikde nekřížily. Čára může být i klikatá. Název začíná zvýrazněným písmenem.

Já vůbec nevím co v létě
dřív! Krásné počasí vybízí k tolika
dobrodružstvím! Čím začneš ty?

Letní radosti aneb co ještě zkusit v létě

- užít si vodní radovánky u rybníka, jezera nebo bazénu
- prozkoumat letní lesy, louky a kopce
- letní piknik
- zkusit nový sport
- pozorovat noční oblohu s hvězdami
- pořádně zmoknout letním deštěm
- spát se pod širákem
- vylézt na strom
- opékání buřtů
- jít na houby
- vyrobit zmrzlinu z letního ovoce
- postavím domeček skřítkům
- trdelník na ohni
- vymyslet nějakou novou marmeládu a s dopělákem ji zkusit vyrobit
- uvíť věneček z letních květin
- objevit kouzlo svatojánské noci
- najít si třešně na ouška jako náušnice
- nasušit bylinky na čaj
- prozkoumat nějakou zříceninu
- vyšlapat schody na rozhlednu
- výlet lodí
- zažít festival nebo koncert
- zaskákat si panáka

Služby hodinového manžela!

- montování, úprava a přemístování nábytku
- stavební práce, elektroinstalace, údržba a oprava
- instalaterské práce, výměna propan-butan lahví
- likvidace hmyzu a hlodavců
- údržba zeleně, sekání a štípání dřeva
- dezinfekce, deodorizace, odstraňování plísní
- zařízení oprav vozidla a STK

773 150 070
pomocniknahodinu@gmail.com
www.pomocniknahodinu.cz
 cena 490 Kč/hod.

RE/MAX prodává nejvíce realit na světě.

RE/MAX
Horizont

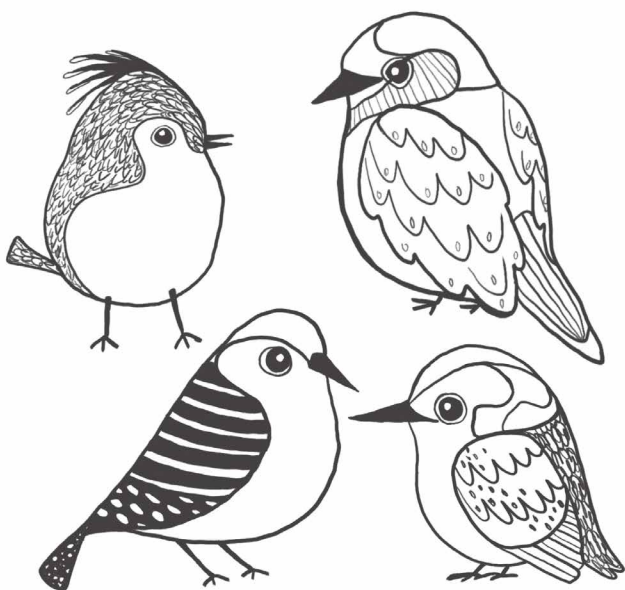

Realitní služby, jaké si přejete.

Jaroslav Pýcha
 Váš certifikovaný realitní makléř
jaroslav.pycha@re-max.cz
 ☎ 722 490 490

Více o mně na www.jaroslavpycha.cz

TĚŠÍM SE NA SPOLUPRÁCI

Hledáme posily pro Líšnický zpravodaj

- Píšete? Fotíte? Kreslíte?
- Máte dobré nápady?
- Zajímavé kontakty?
- Chcete si vyzkoušet, jak se dělají noviny?

Ozvěte se nám!
zpravodaj@obecclisnice.eu

Pro každého od 12 klidně do 126 let se u nás něco najde.

Líšnický zpravodaj LÉTO 2024

Čtvrtletník vydává obec Líšnice (www.obecclisnice.eu)
 Příspěvky přijímáme na adrese: zpravodaj@obecclisnice.eu nebo osobně na obecním úřadě.
 Jakékoli přetiskování textů či obrazových materiálů je povoleno pouze s písemným svolením vydavatele i autora. Přesná pravidla pro uveřejňování příspěvků najdete na webu obce: www.obec-clisnice.eu/zpravodaj. Právo rozhodnout o jejich otištění si vyhrazuje redakce zpravodaje.
 Příjem inzerce na adrese: inzerce@mirsa.cz.
Informace pro inzerenty: www.obecnizpravodaj.eu
Nově také zpravodaj na webu: www.lisnickyzpravodaj.eu.
Redakční kruh: Dominika Rýparová (šéfredaktorka), Tomáš Humhal, Tomáš Fiala, Hana Hrazdířová, Radka Endřelová.
Ilustrace: Barbora Humhalová
Grafické zpracování a tisk: mirsa.cz.
 Evidenční číslo periodického tisku: MK ČR E 19173.
 Náklad: 400 ks. Toto číslo vychází v červnu 2024.

Slevy na skladové vozy!

